

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.03.2012, sp. zn. 11 Tdo 369/2011, ECLI:CZ:NS:2012:11.TDO.369.2011.1

Číslo: 57/2012

Právní věta: Pokud bylo rozhodnutí v dovolacím řízení zrušeno pouze v důsledku aplikace zásady beneficium cohaesionis, může obviněný, jemuž svědčilo dobrodiní souvislosti, po novém rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé podat dovolání. Takové rozhodnutí však může napadnout jen v rozsahu, v němž bylo předchozí rozhodnutí zrušeno na základě použití uvedené zásady v dovolacím řízení.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 14.03.2012

Spisová značka: 11 Tdo 369/2011

Číslo rozhodnutí: 57

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265k odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněných V. G. a V. P. proti rozsudku Krajského soudu v Brně, sp. zn. 8 To 330/2008, ze dne 13. 7. 2010, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Znojmě pod sp. zn. 2 T 515/2005 ze dne 18. 3. 2008.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu ve Znojmě, sp. zn. 2 T 515/2005, ze dne 18. 3. 2008, byli shledáni vinnými :

- obviněný V. G. trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. [skutek I.], trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. [skutky II. b)., body 5., 7. - 21.] a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. [skutky II. d), body 5., 7. - 21.],

- obviněný V. P. trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. [skutek I.], trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. [skutky II. b), body 1., 5., 7. - 8., 23. - 24] a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny

podle § 176 odst. 1 tr. zák. [skutky II. d), body 1., 2., 5., 7. - 8., 23. - 24.]

Za tyto trestné činy byli rozsudkem okresního soudu odsouzeni:

- obviněný V. G. podle § 163a odst. 1, za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou, dále podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. k peněžitému trestu ve výši 40 000 Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanovil tento soud podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání 8 (osmi) měsíců, a dále byl v souladu s ust. § 55 odst. 1 písm. a), písm. c) tr. zák. odsouzen k trestu propadnutí věcí individuálně určených příslušným výrokem rozsudku,

- obviněný V. P. podle § 163a odst. 1 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř a půl roku, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou, dále podle § 53 odst. 1 a § 54 odst. 1 tr. zák. k peněžitému trestu ve výši 25 000 Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanovil tento soud podle § 54 odst. 3 tr. zák. náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců, a dále mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 4 (čtyř) roků. V souladu s ust. § 55 odst. 1 písm. a), c) tr. zák. byl rovněž odsouzen k trestu propadnutí věcí individuálně určených příslušným výrokem rozsudku.

Podle skutkových zjištění Okresního soudu ve Znojmě se všichni obvinění v různé míře (závislé od svého postavení) podíleli na činnosti zločinného spolčení mezinárodního charakteru s vnitřní rozvinutou organizační strukturou, přesným rozdělením funkcí a dělbou činností. Cílem páchaní trestné činnosti bylo dosahování opakovaného finančního zisku soustavnou a dlouhodobě páchanou úmyslnou trestnou činností, spočívající v nelegálním převážení osob z Moldavské republiky přes území Slovenska nebo České republiky a Rakouska do Itálie coby cílové země. Vzhledem k délce cesty byli běženci v jejím průběhu ubytováni v hotelích a ubytovnách ve Slovenské nebo České republice a odtud byli vozidly dále převáženi přes hraniční přechody v L., H. či M. S. J. přes území Rakouské republiky do cílových míst v Itálii. Co se týče postavení dovozatelů, jejich rolí a z toho vyplývajících úkolů ve zločinném spolčení, podle skutkových zjištění soudu I. stupně byli z početné skupiny trestně stíhaných dovozatelů V. G. a V. P. usvědčeni z toho, že se v průběhu roku 2003 na území České republiky aktivně podíleli na založení tohoto spolčení, přičemž oba spolu s M. G. byli aktivní jako zadavatelé a organizátoři jednotlivých převozů běženců, podíleli se na zajišťování příjezdu běženců z Moldavské republiky na území Slovenska a Čech, kde pro ně objednávali ubytování, opatrovali jim padělané cestovní pasy a organizovali jejich další převoz odtud dále přes Rakousko do Itálie, coby cílového místa. Ze zachycených odposlechů bylo zjištěno, že V. G. byl považován za „šéfa“, neboli za prvního muže v hierarchii tohoto spolčení.

Proti tomuto rozsudku podali obvinění V. G., V. P., spolu s dalšími obviněnými (tj. s M. G., M. A., P. C., P. H., J. Š., A. Š., H. Š. a M. J.) odvolání. O něm rozhodl Krajský soud v Brně dne 16. 9. 2008 rozsudkem vedeným pod sp. zn. 8 To 330/2008 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obviněného M. A. zrušil napadený rozsudek ve výroku, kterým byl tento obviněný zařazen do věznice s ostrahou, a za konstatovaného splnění podmínek zakotvených v ust. § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl, že obviněný M. A. se pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazuje podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. do věznice s dozorem [výrok uvedený pod bodem I. rozsudku soudu II. stupně]. V dalším podle § 256 tr. ř. odvolání V. G., V. P., stejně jako M. G., M. A., P. C., P. H., A. Š., J. Š., H. Š. a M. J. zamítl.

Proti tomuto rozsudku podali obv. V. G., P. H., J. Š., A. Š. v zákonné lhůtě dovolání, s odkazem na ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť všichni jmenovaní měli za to, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu, jakož i rozhodnutí soudu I. stupně, je založeno na nesprávném právním posouzení věci nebo

na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. [11 Tdo 297/2009](#) ze dne 20. 4. 2010 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2008, sp. zn. 8 To 330/2008, zrušil ve výroku, který se týká obviněného V. G. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. za použití § 261 tr. ř. byl tentýž rozsudek zrušen i ve vztahu k V. P., M. G., M. A., P. C., P. H. a H. Š. Podle § 265 l odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 8 To 330/2008 ze dne 13. 7. 2010 rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek ohledně V. G., V. P. (a dále M. A., M. G., P. H., P. C., H. Š. a S. S. a M. D.) z důvodu uvedeném v § 261 tr. ř. v celém rozsahu zrušil. Následně byl tímto rozsudkem obv. V. G. uznán vinným trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. [skutek I.], trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. (skutky II. b/, bod 5) a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. (skutek II. d/, bod 5). Za tyto trestné činy byl Krajským soudem v Brně nově odsouzen podle § 163a odst. 1 tr. zák., za použití § 35 odst. 1 tr. zák., k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. V ostatním zůstal trest obviněného nezměněn. Obv. V. P. byl uznán vinným trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. (skutek I.), trestným činem nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. (skutky II. b/, body 7-8) a trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. (skutky II. d/, body 1, 2, 5, 7 - 8). Za tyto trestné činy a dále za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 2 tr. zák., kterým byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2008, sp. zn. 2 T 41/2008, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2008, sp. zn. 3 To 354/2008, byl v souladu s ust. § 163a odst. 1 tr. zák. a za použití § 35 odst. 2 tr. zák. odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků a pro jeho výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. V ostatním zůstal trest tohoto odsouzeného nezměněn.

Proti tomuto rozhodnutí podali obv. V. G. a V. P., prostřednictvím svých obhájců v zákonných lhůtách nová dovolání. Vitalie Gorev ve svém dovolání odkázal na ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť je přesvědčen o tom, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení věci nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V. P. ve svém dovolání odkázal na ust. § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť má za to, že bylo proti němu vedeno trestní stíhání, ačkoliv bylo podle zákona nepřijatelné. Oba obvinění tímto dovoláním napadli všechny výroky, které se jich týkají, tedy výroky o vině i o trestech.

Obv. V. G. se ve svém podání nejprve zabývá nesprávným právním posouzením trestného činu účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. a uvádí, že jeho jednání nenaplnuje všechny znaky této skutkové podstaty, neboť základním a obligatorním znakem zločinného spolčení je jeho zaměření na soustavné páchaní trestné činnosti. Ale v jeho případě odvolací soud ve skutkové větě uvedl, že se podílel na založení zločinného spolčení, které páchalo trestnou činností v zahraničí, a přitom tato trestná činnost není podle českého práva trestným činem. Z toho pak dovozuje, že takto vymezený skutek nemůže naplňovat zákonný znak - zaměřenosti zločinného spolčení na páchaní soustavné trestné činnosti stanovený ust. § 163a odst. 1 ve vztahu k § 89 odst. 17 tr. zák. Současně dovolatel uvádí, že z textu skutkové větě je zřejmé, že jako jednání tvořící podstatu činnosti zločinného spolčení je téměř výlučně označována činnost, která není v České republice trestná, příp. jednání, pro které nebyl obviněný G. vůbec stíhán. Dovolatel také akcentuje, že podle napadeného rozsudku tvořily zločinné spolčení pouze tři osoby - a to V. G., V. P. a M. G. Ostatní stíhané osoby těmto osobám dle tvrzení soudu I. i II. stupně v páchaní trestné činnosti pomáhaly. V návaznosti na to se dovolatel dotazuje, zda tyto osoby vůbec mohli tvořit zločinné spolčení, když všichni členové zločinného spolčení nebyli schopni předmětnou trestnou činnost realizovat sami, a tedy byli zcela

závislí na činnosti dalších osob. Rovněž upozorňuje, že ve skutkové větě není žádná zmínka o tom, jaká byla mezi údajnými členy zločinného spolčení dělba činností a přesné rozdělení funkcí. Za této situace dovolatel považuje právní posouzení jeho jednání tak, jak je popsáno v bodě I. skutkové věty jako zcela nesprávné.

Poté se obv. G. zabývá nesprávným právním posouzením trestného činu nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák., když uvádí, že ze skutkové věty vyplývá, že se měl podílet na spáchání tohoto trestného činu pouze tím, že měl zajistit a dodat nejméně dvě osoby moldavské národnosti. Skutková věta však již nespecifikuje - o jaké osoby moldavské národnosti se mělo jednat, zda tyto osoby měly u sebe platné cestovní doklady či zda měly na území ČR či Rakouska povolený pobyt, a taky jestli mu bylo předem známo, že převážené osoby budou nedovoleně překračovat státní hranici ČR. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze z takto popsaného skutkového děje dovodit právní závěr, že se dopustil tohoto trestného činu.

K trestnému činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. dovolatel G. zdůrazňuje, že výraz „opatření padělaného cestovního pasu“ rozhodně není synonymem pro „padělání či podstatnou změnu obsahu cestovního pasu“, protože opatřit si padělaný cestovní pas může i osoba, která obsah pasu nepadělala ani nepozměnila. Vzhledem k tomu, že ve skutkové větě není ani zmínka o tom, že by obviněný sám svým jednáním cestovní pasy padělal či pozměňoval jejich obsah, nelze skutkový závěr soudu, že měl pro běžence „opatřovat“ padělané cestovní pasy, podřadit pod právní větu ust. § 176 odst. 1 tr. zák., tedy že padělal veřejné listiny a podstatně změnil její obsah. Z tohoto ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že pouhé opatření padělaného cestovního pasu od jiné osoby trestným činem není, stejně jako to, že předání padělaných pasů osobám, kterým je známo, že pasy jsou padělané, není trestným činem, neboť podmínkou pro trestnost činu je až „užití padělaných pasů jako pravých“. Nicméně ze skutkové věty, ani z odůvodnění rozhodnutí soudů I. a II. stupně jednoznačně nevyplývá, že by nějaký běželec cestovní pas užil jako pravý. S ohledem na to je dovolatel přesvědčen, že jeho jednání nenaplní všechny znaky skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák.

V další části dovolání obviněný uvádí, že v projednávaném případě rovněž došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, což věc posouvá do ústavně právní roviny. V této souvislosti dovolatel deklaruje svou znalost záběru dovolacího důvodu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale současně podotýká, že podle judikatury Ústavního soudu ČR nemůže žádný soud omezovat svůj přezkum tím, že se odmítne zabývat námitkou porušení některé z esenciálních zásad spravedlivého procesu (sp. zn. [I. ÚS 55/04](#), Sbírka nálezů a usnesení, sv. 34, s. 187), a proto předložil Nejvyššímu soudu i níže uvedené námítky.

Konkrétně dovolatel namítá, že odvolací soud porušil zásadu totožnosti skutku (zásadu obžalovací), protože v napadeném rozsudku byl uznán vinným i pro jednání, pro které vůbec nebyl stíhán. Poukazuje přitom na výrok I., rozsudku soudu I. stupně, ve kterém je oproti usnesení o zahájení trestního stíhání a obžalobě soudem (podle jeho názoru) nezákonně doplněno, že obviněný se dopouštěl trestné činnosti tím, že běženci byli nelegálně převáženi různými vozidly ze Slovenska do ČR, resp. z ČR do Slovenské republiky, přičemž za nelegální převážení běženců obviněný nebyl vůbec stíhán. Z toho pak vyvozuje, že tento postup je nezákonný. Stejně nezákonné je i tvrzení odvolacího soudu (v téže větě výroku rozhodnutí soudu I. stupně), že docházelo k nelegálnímu převážení běženců mj. přes hraniční přechod v L., neboť obv. G. nebylo v obžalobě kladeno za vinu, že by se nějakým způsobem podílel na převážení běženců přes tento hraniční přechod.

V další části dovolání obviněný namítá protiústavnost provedených odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Svoji výhradu zdůvodnil tím, že podle stávající judikatury Ústavního soudu ČR (sp. zn. [II. ÚS 789/06](#), [II. ÚS 615/06](#), [II. ÚS 2806/08](#)) musí jak soudní příkazy k porizení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, tak i návrhy státního zástupce na vydání těchto

příkazů, vč. podnětů policejního orgánu k odposlechům obsahovat náležitosti stanovené v ust. § 88 a násl. tr. ř., jinak pořízené odposlechy nelze v trestním řízení použít jako důkaz. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že soudní příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu má být písemný, odůvodněný a musí být vydán ve vztahu k určité osobě, proti níž se vede trestní řízení. Nicméně dovolatel je přesvědčen o tom, že soudní příkazy vydané v projednávaném případě výše uvedené náležitosti nesplňují, a proto v žádném případě nemohou být podkladem pro zásah do ústavně zaručeného práva na soukromí jedince, vč. tajemství dopravovaných zpráv.

Z výše uvedených důvodů V. G. navrhuje, aby Nejvyšší soud podle ust. § 265k odst. 1 tr. ř. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2010, sp. zn. 8 To 330/2008 zrušil a aby podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně dovolatel trvá na tom, aby jeho dovolání bylo projednáno ve veřejném zasedání.

Obv. V. P. ve svém dovolání odkazuje na ust. § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť je přesvědčen o tom, že od zahájení trestního stíhání (tj. od 28. 11. 2003) v této trestní věci již uplynulo více než šest let, což je dle jeho názoru v rozporu s evropskou i tuzemskou judikaturou. Dovolatel uvádí několik judikátů, ze kterých dovedl, že maximální, výjimečnou, ale ještě přiměřenou délkou trestního řízení je právě období šesti let (např. rozhodnutí ve věci *Presto v. Itálie* z r. 1983, *Ledonne v. Itálie* z r. 1999, *Styranowski v. Polsko* z r. 1995 a dalších, ale i usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. [4 Tz 1/2002](#) nebo [7 Tz 316/2001](#)). Překročení této hranice pak dovolatel bere za porušení jeho práva na spravedlivý proces, které je zakotveno v Listině základních práv a svobod, ale i v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod - čl. 6 bodu 1 Úmluvy, kterou je vázána i Česká republika. Zároveň dovolatel zdůrazňuje, že tato nepřiměřená délka řízení byla způsobena průtahy na straně soudu. Dále dovolatel uvádí, že Krajský soud v Brně, před kterým tuto námítku vznesl, na tuto skutečnost nereagoval a ani se s ní nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí.

Vzhledem k výše uvedenému dovolatel navrhuje, aby Nejvyšší soud vyhověl jeho dovolání a aby v souladu s ust. § 265k odst. 1 tr. ř. napadený rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 8 To 330/2008, ze dne 13. 7. 2010 zrušil, stejně jako další rozhodnutí na něj obsahově navazující a navrhuje, aby Nejvyšší soud podle § 265m odst. 1 tr. ř. v tomto případě sám rozhodl a v souladu s ust. § 223 odst. 1 tr. ř. trestní stíhání zastavil. Zároveň obviněný prostřednictvím svého obhájce učinil podnět, aby předseda senátu Okresního soudu ve Znojmě podle § 265h odst. 3 tr. ř. navrhl Nejvyššímu soudu odložení výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl napadeným rozhodnutím uložen.

K oběma dovoláním se písemně vyjádřil státní zástupce, který je činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“). Ve svém vyjádření nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení a dále se vyjádřil k dovoláním obou dovolatelů takto.

Pokud jde o dovolání V. G. a trestný čin účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. (kde obviněný namítá, že nemohly být naplněny zákonné znaky této skutkové podstaty, protože jednání kterého se měl dopustit v zahraničí, není podle českého práva trestným činem), státní zástupce v reakci na to odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. [11 Tdo 297/2009](#) z 20. 4. 2010, ve kterém Nejvyšší soud konstatuje, že legální definice nevyžaduje, aby tato úmyslná trestná činnost byla páčána pouze na území České republiky. Tím poukazuje na internacionalizaci kriminality, resp. na mezinárodní spolupráci při postihování organizované trestné činnosti. Pokud obv. G. stál v čele organizace zaměřené na opakované ilegální překračování státních hranic běženci, cestou přes Slovensko a Rakousko, státní zástupce zdůrazňuje, že slovenská i rakouská právní úprava takovouto činnost kvalifikuje jako trestnou. Ke snaze obv. G. o zpochybnění užití této právní kvalifikace (z důvodu údajně nepřesně popsané dělby činností a rozdělení funkcí) státní zástupce dodává, že z dokazování jasně vyplynula existující hierarchická organizační struktura organizace, v rámci které si všichni členové museli být vědomi toho, že jsou součástí širšího okruhu osob, s nimiž se podílejí na nelegální činnosti této organizace. Z charakteru a organizování trestné činnosti (která

byla zmapována rozsáhlým dokazováním) jednoznačně vyplynula zřejmá dělba činností, které musely být jednotlivým členům přesně rozděleny, navazovaly na sebe, i když se jednotliví členové navzájem neznali.

Dále obviněný ve svém dovolání zpochybnil naplnění subjektivní stránky trestného činu nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., neboť podle něj ze skutkové věty nevyplývá, zda mu mělo být předem známo, jestli dvě osoby moldavských běženců budou překračovat hranice ČR. Proti tomu státní zástupce uvádí, že obviněný byl odsouzen pro variantu trestného jednání, která spočívá v tom, že pro jiného organizoval a jinému umožnil nedovolené překročení státní hranice, a to za úplatu. Předmětná skutková věta dle jeho názoru bezesbýtku obsahuje všechny identifikační údaje, které se vztahují ke všem znakům tohoto trestného činu, vč. zavinění ve formě úmyslu.

K další námitce, kterou obv. G. zpochybňuje spáchání trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. státní zástupce odkazuje na své stanovisko sp. zn. 11 NZO 12/2009, a navíc dodává, že procesní námitky obviněného do rámce dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. vůbec nespádají. Navíc totožnost skutku byla zcela jistě zachována. Do skutkových zjištění byly doplněny pouze takové okolnosti, které nijak nezhoršily postavení obviněného, a proto se nezměnil rozsah ani závažnost trestné činnosti, jejímž spácháním byl obviněný uznán vinným.

K výhradám ústavněprávního charakteru, uvedeným v závěru dovolání, státní zástupce pouze stručně deklaruje neoprávněnost této námitky vzhledem k tomu, že veškeré podmínky pro vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byly v souladu s ust. § 88 tr. ř. splněny, stejně jako byly naplněny veškeré podmínky pro to, aby záznam telekomunikačního provozu mohl být užít jako důkaz.

K dovolání V. P. státní zástupce uvádí, že se jedná již o druhé rozhodnutí Krajského soudu v Brně jako soudu odvolacího, přičemž jeho první rozhodnutí bylo Nejvyšším soudem zrušeno z podnětu dovolání obviněného V. G. U dalších spoluobviněných (včetně V. P.), kterým svědčila zásada beneficium cohaesionis (§ 261 tr. ř.), v důsledku aplikace této zásady. Tato skutečnost má podle státního zástupce význam pro řešení otázky přípustnosti dovolání V. P.. Jelikož obv. G. dovolání (nikoliv otázky procesní) podával pouze z hmotněprávních důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (nikoliv z důvodu procesních), obv. P. není již oprávněn napadnout rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 8 To 330/2008 z 13. 7. 2010 libovolným dovoláním, a pokud podal dovolání s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř., jedná se o dovolání nepřipustné.

Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného V. G. odmítl s odkazem na § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., neboť je zjevně neopodstatněné a dovolání V. P. odmítl pro jeho nepřipustnost podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Ve vztahu k dovolání obviněného V. G. Nejvyšší soud konstatuje přípustnost dovolání, protože je jím napadáno pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé a soud rozhodoval ve druhém stupni (§ 265a odst. 1, 2 tr. ř.). Dál Nejvyšší soud konstatuje, že dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční lhůtě oprávněnou osobou a u příslušného soudu. Splňuje rovněž obligatorní obsahové náležitosti předpokládané § 265f tr. ř.

Dovolání V. P. směřuje proti témuž rozhodnutí Krajského soudu v Brně a obviněný v něm napadl nepřiměřenou délku řízení v jeho věci, v čemž spatřuje naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. e) tr. ř. Po opětovném rozhodnutí odvolacího soudu je však právo obv. P. podat dovolání již limitováno rozsahem zrušení původního rozhodnutí i důvody, které ke zrušení vedly. Rozhodnutí krajského soudu sp. zn. 8 Tdo 338/2008 z 16. 9. 2008 bylo ve vztahu k obv. P. zrušeno a věc vrácena

k novému projednání tomuto soudu pouze z podnětu dovolání obv. G. a aplikace zásady beneficium cohaesionis, jelikož obv. P. dovolání nepodal. Obv. G. podal dovolání opírající se pouze o hmotněprávní důvody a pouze z hlediska těchto důvodů Nejvyšší soud v předchozím dovolacím řízení věc přezkoumával. Protože dospěl k závěru, že část těchto důvodů svědčí i obv. P., zrušil v rozsahu těchto důvodů napadené rozhodnutí i ve vztahu k obv. P.

To znamená, že obv. P. je sice oprávněn podat dovolání, ale toto oprávnění je limitováno mezemi aplikace benefice, tzn. v tomto případě především z hmotněprávních důvodů (§ 265b odst. 1 písm. g/ tr. ř.), a to ve vztahu k výrokům (skutkům) dotčeným zrušujícím rozhodnutím dovolacího soudu v důsledku aplikace benefice a z procesních důvodů pouze za situace, že k procesním vadám, které by naplňovaly některý z taxativně vymezených dovolacích důvodů, by došlo až v řízení po zrušení původního rozhodnutí dovolacím soudem. Pokud tedy v původním dovolání obv. G. byly namítány pouze hmotněprávní vady, obv. P. již v tomto stadiu řízení není oprávněn napadat rozhodnutí dovoláním opírajícím se o údajné procesní vady, které však nemají své kořeny v řízení po zrušení původního rozhodnutí dovolacím soudem. Dovolatelova výhrada o nadměrné délce řízení nepochybně stojí mimo tyto meze, a proto je vyloučeno, aby ji v tomto stádiu řízení Nejvyšší soud meritorně projednal (srov. přiměřeně R č. 29/2004 Sb. rozh. tr.) Vzhledem k tomu Nejvyšší soud dovolání obv. P. posoudil jako nepřijatelné a odmítl ho podle ust. § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.

Dovolatel V. G. vznesl své námitky s odkazem na dovolací důvod podle ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Podle tohoto ustanovení lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Podstatou právního posouzení skutku je aplikace hmotného práva (trestního práva) na skutkový stav, který zjistily soudy I. a II. stupně. Významné je, že předmětem právního posouzení je skutek, tak jak byl zjištěn soudy, a nikoli jak se jeho zjištění domáhají dovolatelé. V dovolání je podle tohoto dovolacího důvodu možné namítat, že skutkový stav, který zjistily soudy nižších instancí, nenaplnuje znaky trestného činu, jimiž byl ten který obviněný uznán vinným. V kvalifikaci skutkového stavu zjištěného soudy nižších stupňů lze tedy vytkat jen právní vady. Mimo rámec tohoto dovolacího důvodu jsou jednak námitky na porušení procesních předpisů (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 1. září 2004, sp. zn. [II. ÚS 279/03](#)) a dále námitky skutkové povahy, tj. námitky, jimiž se dovolatelé domáhají jiného hodnocení důkazů oproti tomu, jak je hodnotily soudy, a tím i změny ve skutkových zjištěních soudů a jejich nahrazení jinou verzí skutkového stavu, kterou sami prosazují.

Ve své první námitce obv. G. [s odkazem na ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.] namítl nesprávné právní posouzení trestného činu účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., s poukazem na to, že zločinné spolčení vyvíjelo své aktivity převážně v zahraničí, a proto trestnou činnost spáchanou na území ČR není možné českým soudem právně kvalifikovat jako soustavnou. Současně uvádí, že ve skutkové větě není zmínka o tom, jaká byla mezi údajnými členy zločinného spolčení dělba činností a přesné rozdělení funkcí, a proto právní kvalifikace skutku popsaného pod bodem I. skutkové větě je právně nesprávná.

Na základě stejné námitky obviněný napadal již ve svém prvním dovolání rozsudek krajského soudu sp. zn. 8 To 330/2008 z 16. 9. 2008. V tomto směru však Nejvyšší soud neshledal dovolání obv. G. důvodným, a tuto námitku nesprávného hmotněprávního posouzení v podstatě odmítl. Nejvyšší soud nemá důvod na tomto svém právním závěru cokoliv měnit a dovolatele odkazuje na své rozhodnutí sp. zn. [11 Tdo 297/2009](#) z 20. 4. 2010. Pro úplnost dodává, že obviněný, pokud svým dovoláním napadá nesprávnou aplikaci ustanovení o trestném činu účasti na zločinném spolčení, napadá vlastně ve svém dovolání rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání, což je nepřijatelné.

V rámci druhého bodu svého dovolání obv. G. zpochybnil spáchání trestného činu nedovoleného překročení státní hranice podle § 171a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. Poukazuje na to, že z rozsudku krajského soudu není patrné, o jaké osoby moldavské národnosti se mělo jednat, zda měly

či neměly platné cestovní doklady, zda měly na území České republiky či Rakouska povolený pobyt a ze skutkové věty rovněž nevyplývá ani to, zda mu bylo předem známo, že tyto osoby budou nedovoleně překračovat státní hranici České republiky. Za této situace, podle jeho názoru, nelze dovodit, že by se dopustil výše uvedeného trestného činu.

Krajský soud v Brně ve svém rozsudku z 13. 7. 2010, sp. zn. 8 To 330/2008, kterým ve věci nově rozhodl, uznal obviněného G., a další spoluobviněné vinnými tím, že společně ve prospěch zločinného spolčení se podílejí na nelegálním převozu běženců přes hraniční přechody, a to za použití padělaných cestovních dokladů, které pro běžence opatroval obv. G. a další spoluobvinění a které byly těmito běženci použity při nelegálních převozech přes státní hranici mezi českou, resp. slovenskou a rakouskou republikou, a následně do Itálie, přičemž obv. G. 14. 9. 2003 spolu s obv. P. umožnil za okolností popsanych ve skutkové větě č. 5 dvěma moldavským běžencům nedovolené překročení státní hranice mezi českou a rakouskou republikou. Skutková věta rozsudku obsahuje všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 171a odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Nejvyšší soud považuje za vhodné ještě podotknout, že značná část dovolatelových výhrad vznesených v rámci této části dovolání je svou povahou ryze skutkového charakteru. Takovými námitkami v tomto stadiu řízení se Nejvyšší soud již není oprávněn zabývat, neboť to trestní řád neumožňuje. Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší soud shledal i tyto námitky obv. G. jako zjevně neopodstatněné.

Dále obv. G. ve svém dovolání napadl výrok, kterým byl uznán vinným trestným činem padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák., když uvedl, že ve skutkové větě chybí zmínka o tom, že „obviněný sám svým jednáním padělal cestovní pasy nebo pozměňoval jejich obsah“, a proto je přesvědčený o tom, že skutkový závěr soudu, že měl pro běžence „opatrovat“ padělané cestovní pasy, nelze podřadit pod ust. § 176 odst. 1 tr. zák.

Jde o tvrzení, kterým se obv. G. hájil po celou dobu trestního řízení. Tuto obhajobu použil i v prvním dovolání, které podal ve své trestní věci. S touto námitkou se Nejvyšší soud již vyrovnal ve svém rozhodnutí z 20. 4. 2010 a na svém závěru nemá důvod cokoliv měnit. Ve vztahu k této dovolací námitce platí přiměřeně závěr, týkající se dovolání zaměřeného na výrok o vině trestným činem podle § 163a tr. zák. uvedený výše. Navíc je tato výhrada skutkového charakteru a současně je ve zjevném rozporu se závěry, které vyplynuly z provedených důkazů, na základě kterých byl obv. G. z této trestné činnosti usvědčen (výsledky domovní prohlídky, závěry odborných vyjádření z oboru kriminalistiky odvětví technické expertízy dokladů a písemností a odvětví kriminalistické počítačové expertízy, dále záznamy telefonních hovorů a částečně i svědecké výpovědi), proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že není podřaditelná pod některý z taxativně uvedených důvodů dovolání podle § 265b odst. 1 tr. ř., a odmítl ji.

V závěrečné skupině svých námitek obv. G. akcentuje „podstatné porušení ústavního pořádku ČR“, ke kterému dle jeho názoru mělo dojít jednak k porušení zásady totožnosti skutku (zásady obžalovací) a jednak k neoprávněnému provedení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. I tyto dovolatelovy námitky nenaplnují dovolací důvod uvedený v ust. § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ani žádný jiný taxativně vymezený dovolací důvod, a to pro jejich procesní charakter. Přesto považuje Nejvyšší soud za vhodné se k nim alespoň stručně vyjádřit.

Výhrada dovolatele, že Krajský soud v Brně v rozsudku sp. zn. 8 To 330/2008 z 13. 7. 2010 opětovně porušil zásadu totožnosti skutku, neboť do tzv. skutkové věty nezákonně doplnil, že se „obviněný dopouštěl trestné činnosti tím, že byli běženci nelegálně převáženi různými vozidly ze Slovenské do České republiky (resp. z České republiky na Slovensko)“, a to přesto, že za tyto transporty běženců nebyl vůbec stíhán. Tato výhrada není na místě vzhledem k tomu, že doplněním skutkové věty jednoznačně nedošlo k poškození procesního postavení obviněného. V napadeném rozhodnutí byly do

skutkové věty doplněny pouze okolnosti zjištěné v průběhu veřejných zasedání, které předmětný výrok o vině obviněného zpřesnily, ale rozsah a závažnost prokázané trestné činnosti obv. G. neovlivnily a zejména se nedotkly totožnosti skutku.

Rovněž námitka, která zpochybňuje oprávnění k provedeným odposlechům a záznamům telekomunikačního provozu byla v předcházejících řízeních mnohokrát vznesena a prověřována. Okresní soud ve Znojmě tuto námitku odmítl a důvody tohoto odmítnutí písemně popsal v odůvodnění svého rozhodnutí (kde se výslovně vyjádřil i k otázce splnění podmínek pro vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 tr. ř.) Touto výhradou se rovněž zabýval Krajský soud v Brně v rámci podaného odvolání, který ji rovněž vyhodnotil jako neoprávněnou a argumentačně se s ní vypořádal ve svém rozsudku sp. zn. 8 To 330/2008 z 16. 9. 2008 i v rozsudku téže sp. zn. z 13. 7. 2010. Nejvyšší soud při svém přezkumu v dodržení náležitostí stanovených v ust. § 88 a násl. tr. ř. neshledal nijaké pochybení.

Nejvyšší soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že Krajský soud v Brně ve svém rozhodnutí sp. zn. 8 To 330/2010 z 13. 7. 2010 v právních závěrech nepochybil. V napadeném rozhodnutí tedy nedošlo ve smyslu uplatněných dovolacích důvodů k porušení zákona, a proto dovolání obv. G. a P. odmítl s odkazem na ust. § 265i odst. 1 písm. e), resp. § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. Za podmínek uvedených v ust. § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil Nejvyšší soud toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

(Pokud bylo v textu použito termínu „trestní zákon“ nebo zkratky „tr. zák.“, má se na mysli zákon č. 140/1961 Sb.)